

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

Dědečkovy povídky

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

Dědečkovy povídky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

Dědečkovy povídačky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7479. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM print s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá

ISBN 978-80-271-1423-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-1422-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-2851-8 (print)

Obsah

První vyprávění	7
Jak jsem zabloudil	10
Druhé vyprávění	14
Jak jsem byl v pekle	16
Třetí vyprávění	20
Jak jsem se stal motýlem	22
Čtvrté vyprávění	25
Jak jsem byl uvězněný v knihovně	27
Páté vyprávění	31
Jak jsem potkal kouzelného dědečka	34
Šesté vyprávění	38
Jak jsem na půdě našel poklad	41
Sedmé vyprávění	45
Jak jsem na koupališti viděl vodníka	47
Osmé vyprávění	50
Jak jsem si postavil vlastní vozítko	52
Deváté vyprávění	55
Jak jsem snědl kouzelné jablko	59
Desáté vyprávění	63
Jak jsem potkal mluvící kočku	67
Jedenácté vyprávění	71

První vyprávění

Pan Zdeněk byl uznávaným občanem města. Všichni si ho vážili, a dokonce ho i obdivovali. Nikdo netušil, že má jedno malé tajemství. V dětství se nenaučil správně vyslovovat hlásky R a Ř. Ráčkoval. Zato všechno ostatní uměl dokonale. Když si s někým povídal, schválně se těmto hláskám vyhýbal. Díky tomu měl velikou slovní zásobu, a tak to dlouho nikomu nedošlo. Až do doby, než se stal dědečkem.

„Dědo, řekni nám pohádku O veliké řepě,“ škemral jeden z vnoučků.

Dědeček se zamyslel a pak začal povídat: „Byl jednou jeden dědeček, a ten zasadil fialovou hlízu.“

„Ne dědo, zasadil řepu!“ opravoval ho Pavlík.

„Vždyť je to to samé,“ nedal se děda. Takovou pohádku ale děti nechtěly.

„Tak nám řekni aspoň tu o Karkulce,“ škemrala Lenka.

„Byla jedna holčička, a ta nosila čepičku. Byla vínová,“ začal zase dědeček a usilovně přemýšlel, jak dál.

„Karkulka, dědo. Jmenovala se Karkulka! A byla červená, ne vínová!“ vyčítala mu Lenka a dědeček jen bezradně pokrčil rameny.

„Dědo, já mám podezření, že ty neumíš říct R a Ř. Že mám pravdu?“ zeptal se Pavlík.

„To nevadí. Tak to aspoň zkus,“ vybídla ho Lenka.

Dědeček chvíli váhal, ale pak to zkusil. Vyšel z něj jen podivně řinčivý zvuk.

„Ty ráčkuješ!“ upozornila ho Lenka s úsměvem na tváři.

Dědeček jen pokrčil rameny. Styděl se, ale taky mu bylo líto, že dětem nemůže povídat známé pohádky. Vmžiku ale dostal nápad. Napadlo ho, že by si mohl